

КОНАН НЕПОБЕДИМИЯ МОНГОЛСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Лина Бакалова, 2016

chitanka.info

Отдавна, много отдавна, в страната на хановете^[1] живеел беден алад^[2] със своята жена. Голяма била мъката на тези хора, защото не можели да си отгледат дете, всичките им умирали още преди да навършат година. Двамата вече остарели и се чувствали много тъжни и самотни.

И изведнъж, съвсем неочаквано, старицата родила момче. Те много се зарадвали, но се и изплашили, защото не знаели как ще отхранят детето с единствената си престаряла крава, която вече не давала мляко, и двете мършави планински кози, с чието мляко и те самите едва се прехранвали. Нарекли момчето Конан. Растял Конан не с дни, а с часове и до вечерта станал висок колкото баща си. Тогава казал на родителите си:

— Не искам повече мляко, заколете ми коза.

Нямало какво да правят старците, заклали му едната коза. Той я излапал цялата и легнал да спи. На другия ден изял и втората. Аладът и жена му се видели в чудо: още един ден и ще останат и без крава! С какво ще хранят сина си след това?

На третия ден Конан казал на родителите си:

— Мамо, тате, ние сме толкова бедни, само една крава ни остана. Пуснете ме да отида да си намеря някаква работа.

— Че каква работа можеш да вършиш, синко? — казали те. — Но щом си решил, иди при хана и го попитай има ли някаква работа за тебе.

Конан тръгнал на път с празен стомах. На половината път срещнал един вълк, който веднага се нахвърлил върху него. Конан го убил с един удар на тоягата си, после го одрал, напалил си огън, опекар месото и го изял. След това продължил пътя си и на зник-слънце стигнал до юртата на хана.

Стражата го заловила и го отвела при хана.

— Защо си дошъл? — попитал го ханът заплашително.

— Искам да ти предложа да ме наемеш на работа — отвърнал момъкът. — На мен никоя работа не може да ми се опре, изпитай ме и ще видиш.

За да провери силата му, ханът заповядал да изпекат една крава и попитал момъка може ли да я изяде. Конан не само я изял цялата, но оглозгал и костите. Тогава ханът го взел за телохранил и помощник при лова.

Те често ходели в гората на лов, придружени от ханските слуги и всеки път се връщали с богат улов. Веднъж, когато били навлезли дълбоко навътре в гората, пред тях внезапно изскочил огромен тигър. Ханът се изплашил, пришпорил коня си и се втурнал в галоп надолу по планината. Слугите се разбягали ужасени на всички страни. Само Конан останал на мястото си и когато тигърът скочил върху него, той спокойно се отместил, хванал го за един от задните крака и с един замах го ударил в ствола на едно дърво. Тигърът увиснал неподвижно в ръцете му, а той го метнал на гърба си и забързал към селището на хана. Ханът го посрещнал много сърдит, че не го е последвал и така пренебрегнал задълженията си на телохранител. Но когато видял мъртвия тигър, млъкнал и заповядал веднага да му обработят тигровата кожа и да я постелят в юртата му.

Сега, когато имал постеля от тигрова кожа, ханът си помислил, че трябва да поиска нещо повече. Чувал бил, че ако някой си облече плащ от кожата на Царя на тигрите, никой не ще може да се мери по сила и могъщество с него. Той заповядал на Конан да му донесе кожата на Царя на тигрите и ако не успее да изпълни това до три дни, чакало го смъртно наказание.

Конан се почувствал много обезсърчен. Къде да търси Царя на тигрите? Говорело се, че Царя на тигрите живее в една далечна пещера в Северните планини и че там наоколо имало много тигри, ала не се знаело някой да е успял да стигне до това място, защото никой не се бил върнал жив да разкаже. Все пак той решил да тръгне на път, но преди това отишъл при старите си родители да се сбогува с тях, защото не знаел дали ще ги види отново. Както седели мълчаливо в юртата и пиели чай, изведнъж кожата пред вратата се отметнала и вътре влязъл непознат алад, толкова стар, че бръчките му били повече от тревата в степта.

— Време е вече да тръгваш — обърнал се той към Конан — отвън те чака кон. Възседни го и той ще те отведе при Царя на тигрите.

Конан излязъл и видял пред входа на юртата дребен петнист кон, който нетърпеливо пристъпвал. Момъкът се сбогувал с родителите си, взел си меча, лъка и стрелите, метнал се на коня и потеглил. Отначало конят препускал в равен бяг, по-късно ускорил ход и накрая се понесъл толкова бързо, че Конан започнал да вижда юртите по пътя като петна да прелитат край него. Като се носили така известно време, животното

намалило ход и Конан видял близо до една юрта как един вълк се готвел да нападне малко момиченце. В последния момент той грабнал от колчана една стрела, поставил я в лъка, прицелил се и пуснал стрелата. Стрелата се забила в главата на вълка и той паднал мъртъв на земята. От юртата изтичала една старица, която видяла как Конан спасил живота на внучката ѝ. Тя го поканила да влезе и да изпие една купа чай с мляко. На тръгване му дала една овча кост и казала:

— Вземи тази кост, може да ти потрябва.

Конан взел костта и я пуснал в торбата си. Като изминал още път, той забелязал дим в степта, приближил се и видял, че тревата гори. Тогавя чул писъци за помощ и съзрял на едно хълмче голяма костенурка, която огънят бил обградил от всички страни и тя не можела да се измъкне. Той пришпорил коня си и скочил с него сред пламъците, стигнал до костенурката, протегнал тоягата си и извикал:

— Захапи тоягата и дръж здраво!

Костенурката захапала тоягата и той я изтеглил на безопасно място. Тя му благодарила и на сбогуване му дала един голям бисер, като казала:

— Вземи този бисер, може да ти потрябва.

Конан взел бисера и го мушнал в пояса си. После продължил пътя си и стигнал до няколко юрти. Там видял един стар овчар, който горчиво плачел. Като слязъл от коня, Конан го попитал:

— Дядо, защо си така тъжен? Мога ли да ти помогна с нещо?

Старият овчар избърсал очите си с ръка и въздъхнал:

— Да ти кажа, момко, ала боя се, че никой не може да ми помогне. Вчера единствената ми дъщеря беше отвлечена от Царя на тигрите. Дори не знам дали е още жива.

— Не падай духом, дядо — утешил го Конан, — сигурен съм, че дъщеря ти е жива. Аз съм тръгнал да търся Царя на тигрите. Като го намеря, ще я спася.

Старият овчар се ободрил. Той поканил Конан в юртата си да пийне чай. След това Конан му благодарил и отново потеглил на път. Препускал цялата нощ. Рано на другата сутрин изведнъж видял, че широка река е преградила пътя и няма откъде да се мине. В миг водата се надигнала и набраздила от огромни вълни, а реката страшно забучала. Конан слязъл и се зачудил какво да прави. Немало време да се връща назад и да търси друг път, защото животът на отвлечената

девойка бил в опасност. Той отново възседнал коня си и животното, сякаш отгатнало намерението му, послушно се потопило във водата. И, о, чудо! Щом потънал до пояс и водата се докоснала до бисера на костенурката, водната стихия се разделила на две високи стени, прозрачни като стъкло, а по средата останал сух път. Конан преминал по дъното до отсрещния бряг на реката без никаква трудност. Тогава водата отново се съединила и реката поела обичайния си път, като че нищо не е било.

Конан пристигнал на мястото, където живеел Царя на тигрите, още по светло. Той могъл да види още отдалеко каменната пещера високо горе в планината. На входа ѝ пазели десет тигъра. Като приближил пещерата, Конан извадил от торбата си овчата кост и я хвърлил на тигрите, които мигом се сборичкали за нея. После влязъл и там намерил дъщерята на овчаря. Като го видяла, тя със сълзи на очи го помолила да бяга, защото Царя на тигрите всеки момент ще се върне и като го види, ще погуби и двамата. Конан ѝ казал да не се страхува, защото той е дошъл да я спаси и отведе вкъщи. После протегнал ръка, помогнал ѝ да се качи зад него на пъстрия кон и като вихър излетели от пещерата. Отвън тигрите още се биели за овчата кост. Конят на Конан преминал покрай тях, без да го забележат, изтопуркал по склона надолу и след няколко мига препускал по обратния път в подножието на планината.

Внезапно див порив на вятъра задухал от север и донесъл огромен жълт облак, който се спускал бързо надолу. Върху облака седял човекоядец с глава на тигър и тяло на човек, целият покрит със златни косми. Конан се обърнал и изстрелял една стрела, която проникнала в лявото око на човекоядеца. Царя на тигрите неистово заревал. Той протегнал огромната си лапа и издърпал Конан от коня. После с един замах го забил до пояс в земята. Конан веднага се измъкнал. С един удар той вкарал чудовището до шия в земята и преди онзи да има време да се окопоти, стремително извадил меча си и го забил до дръжката в главата му. Така завършил животът на Царя на тигрите. Конан изтеглил трупа му от земята и като го влачел за един крак, догонил коня си. После завел девойката у дома ѝ.

Когато старият овчар видял, че Конан е спасил дъщеря му, бил толкова щастлив, че с радост му я дал за жена. Конан прекарал нощта в тяхната юрта и рано сутринта той и жена му възседнали отново

пъстрия кон. Трябвало да побързат, защото вече изтичал тридневният срок, даден му от хана. Но тъкмо когато щели да тръгват, чули воя на вятъра, идващ от север. Конан се озърнал и видял, че десет тигъра се носят яростно към тях. Това били същите тигри, които той оставил да се бият за овчата кост предния ден. Конан бързешком проводил жена си обратно в юртата. После пратил една стрела и убил тигъра водач. След това изтеглил меча си и се втурнал напред да посрещне останалите.

Последвала яростна битка. На един дъх той покосил шест от тях, но останалите три го нападнали с удвоена свирепост и той постепенно започнал да губи сили. Когато вече чувствал, че всеки момент ще рухне от изтощение, старият овчар, начело на десет млади юнаци, се втурнали в боя. Те били въоръжени с колове за опитомяване на диви коне и помогнали на Конан да надвие и останалите тигри. Когато всичко свършило, той им благодарил за помощта и им дал всички убити тигри, а той взел жена си, отново възседнали коня и се понесли към дома.

Конан успял да се върне още преди края на срока, определен от хана. Когато ханът видял, че неговият телохранител е убил Царя на тигрите, а освен това си е довел и красива жена, черна завист го загризала. Той заповядал жената на Конан да му направи плащ от кожата на Царя на тигрите, но да не пропусне нито един косъм от козината. Казал, че ако тя забрави да вплете дори и един косъм, Конан ще бъде убит. Жената на Конан сторила всичко, както ханът заповядал, и дала плаща на мъжа си да го занесе на хана. Видял ханът плаща и занемял — всички косми до един били употребени така изкусно, че плащът блестял в цялото си разноцветно великолепие. Това чудо трябвало да се покаже пред света — да видят всички, че той, ханът, притежава такъв скъпоценен плащ, направен от кожата на самия Цар на тигрите.

Тогава ханът заповядал да издигнат пред юртата платформа и поканил чиновниците от цялата страна на ханове на богато пиршество. Малко по-встрани стояли и множество хора, дошли от всички краища на страната да видят плаща на хана. По някое време сред рева на музиката по платформата минал ханът, надут от самодоволство. Той направил широк жест с ръка и един слуга с голям вързоп се качил при него. Слугата разтворил вързоп и оттам извадил

блестящия златист плащ, направен от кожата на Царя на тигрите. Той го изложил на показ, така че всички да го видят, после помогнал на хана да го облече. Ала едва ханът надянал плаща и мигом се превърнал в свиреп тигър с настръхнала златиста козина. Той надал оглушителен рев и като скочил от платформата, хвърлил се върху тълпата и започнал да разкъсва всички наред. Официалните лица се изплашили, скочили на конете си и побягнали с цялата бързина, на която били способни.

В този момент пристигнал Конан и се ужасил като видял, че тигър преследва и разкъсва хората. Той по навик посегнал към колчана със стрелите си, но за беда, този ден го бил оставил вкъщи. Дори и мечът не бил в пояса му. Както се въртял безпомощно, внезапно тигърът се насочил към него. Конан останал на мястото си и зачакал тигърът да се приближи съвсем. Тогава с бързината на орел той го сграбчил за опашката, вдигнал го във въздуха, ударил го десет пъти в земята и го убил.

Така плащът от кожата на Царя на тигрите позволил на хана да покаже истинския си лик. Той бил жесток и безмилостен като звяр и завършил живота си като звяр. А Конан продължил да помага на хората.

Илюстрация: Катрин Франсис Фрер (Catherine Frances Frere, 1868)

[1] Страната на хановете — Монголия. — Б.пр. ↑

[2] Алад — крепостник или пастир (овчар, говедар) по времето на феодализма. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.